

KONTU KONTARI

Georges Courteline

LE PETIT MALADE

(Mutiko gaxoa)

MEDIKUA (atean).—Emen al-da ume bat gaxorik dagona...?

ETXEKOANDREA.—Bai, emen da. Sartu bedi. Mediku jauna, nere mutiltxoarentzat deitu det. Pentsa beza, aur gizaxoak ez-dakit zer duben: gaur goiza ezkerro erori besterik ez-du egiten. Tente jar-tzen det, eta erori egiten da; berriro zutitu, eta erori. Jausi egi-ten da...

MEDIKUA.—Jausi?

ETXEX.—Bai, jauna, beti jausi.

MEDIKUA.—Lurrera?

ETXEX.—Lurrera.

MEDIKUA.—Gauza rarua... Ze denbora du?

ETXEX.—Lau urte terdi.

MEDIKUA.—Arranua! Edade ortan bere anak gogortuak bear lituzke ba! Eta, nolatan izan da ori?

ETXEX.—Ezin diot antzik eman. Bartarratsean ain ondo zegoan, eta koneju bat bañon azkarrago etxe-barrunbean zebillen. Gaur goi-zean, ostera, jaikitzen det mutikoa; galtzerdiak sartu, kuleroa lotu, galtzak jantzi, eta zutik jartzen det. Dunba! Erori egiten zait...

MEDIKUA.—Bear bada, pauso txarren bat...

ETXEX.—Bai zera! Jasotzen det, eta bigarren aldiz jausten da; arri-turik, berriro zutitzen det, eta berriro, lurrera; eta onela zazpi edo zortzi aldiz segituan. Itz batean, mediku jauna, nik ez dakit zer gertatzen dan, gaur goiza ezkerro, umea onela erortzeko.

MEDIKUA.—Arrigarriya, benetan. Mutikoa ikusi nezake?

ETXEX.—Bai noski...

(*Ama ba dijoa mutikoaren billa, eta emen dakar besoan. Mutikoak, bere musugorriakin, berebiziko osasun itxura erakusten du. Brusa zabal bat eta galtzatxoakin jantzia dago.*)

MEDIKUA.—Au da mutiko sendoa...! Jarri zazu, mesedez, lurrean.

(*Amak jartzen du. Umea erortzen da.*)

MEDIKUA.—Jarri zazu berriro.

(*Gauza bera: mutikoa, erori.*)

ETXEK.—Eta oraindik...

(*Irugarren aldiz tentetzen du, eta irugarren aldiz an dijoa ume gaxtoa lurrera.*)

MEDIKUA.—Ezin siñestu liteke. (*Mutikoari, medikuak:*) Esaidazu, nere laguntzoxa, inon pupurik bai-daukazu?

UMEAK.—Ez, jauna.

MEDIKUA.—Buruko miñik bai-daukazu?

UMEAK.—Ez, jauna.

MEDIKUA.—Ondo lo egin dezu bart?

UMEAK.—Bai, jauna.

MEDIKUA.—Ba-daukazu jateko gogorik? Zopa goxo bat jango zenuke?

UMEAK.—Bai, jauna.

MEDIKUA.—Ondo da... (*Jakintsu eta seriyo:*) Perlesiya da.

ETXEK.—Per-per-perlesiya! Jaungoiko maitea!

(*Besoak gora jaso ditu eta umea erortzen da.*)

MEDIKUA.—Bai, andrea: perlesi osoa, gerritik berakoa. Zerorrek antz emango diozu, umearen aragiak, zulatuta ere, mugituko ez-diralako. (*Ba dijoa proba egitera, eta mutikoagana eldu danean, asten da bat-batean:*) Baña au... baña au, onelakorik! (*Eta oju aundi batekin:*) Bañon, andra madarikatua! Zer ixtillu dakarkidazu zure perlesiyakin?

ETXEK.—Bañon, jauna...

MEDIKUA.—Bai noski, arranua! Nola nai dezu zure umeak bi anken gañean zutik irautea, anka biyak galtza-zorro bakar batetik sartu ba-dizkatzu?

DUNIXI-k euskeraldua